

EL DAVANTAL DE

E

ns assabentem, a misses dites per a molts, que a Barcelona es produeixen mil defuncions cada any per falta de tractament mèdic.

Sembla que s'hagi desencadenat una onada de simpatia forta, d'afecte apassionat per la salut col·lectiva. Paral·lelament amb aquesta crítica que afecta l'atenció mèdica, la campanya antitabac va prenent una embranzida d'imprevisibles conseqüències. Ja gairebé es dona per fet que el fumador és un delinquant deixat anar. A vegades sembla que no tardarem gaire a empaïtar-lo pels carrers.

Sobre tot això, jo voldria dir-hi alguna cosa, i crec poder aportar-hi

testimoniatge d'un cert valor, perquè fa un any i mig que he deixat de fumar. Per ara, n'he tret unes quantes deduccions: no he hagut de fer l'esforç titànic que algú es pensa i ja passo setmanes senceres sense recordar el meu passat nicotínic. He de dir, en honor a la veritat, que no em trobo gaire millor pel que fa al meu estat físic, però quant a la salut mental em fa l'efecte que he millorat.

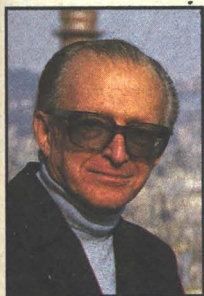
M'explicaré:

Jo era un fumador de fons, d'aquells de dos paquets diaris i abocat a un escaig que em dispo a confessar. Era un fumador mecànic, que encenia cigarrets d'esma, sense noció del plaer que pot proporcionar la inhalació d'un fum nociu. Fumava un cigarret darrera l'altre, tant sense adonar-me del que feia que els anava abandonant a mig fumar per tots els indrets de la casa, fins a deixar marques de cremades a tots els mobles i similars. Ara mateix, en contemplo tres de grosses damunt la meua taula de treball, i una de regular que enlletgeix la meua

estimada màquina d'escriure. La Rosa, la meua dona, estava desesperada i de tant en tant —sovint— m'ensenyava forats en tovalles, tovallons i roba de vestir, amb un posat de desolació.

Un dia, a mitja tarda (eren dos quarts de cinc), em vaig adonar que ja m'havia acabat els dos paquets de la ració quotidiana, els quaranta cigarrets preceptius. Encara em quedava molt temps de coll fins a l'hora de plegar i ficar-me al llit, i els estancs del barri no reobren les portes fins a la cinc. Què podia fer durant la llarga espera d'aquells trenta minuts? Em vingué suor freda, estava aterrit... I aquí es produí la miraculosa reacció. Em vaig menysprear a mi mateix per haver caigut en la trampa d'esclavitzar-me per uns tubets fets amb paper fi i herbes verinoses i vaig acordar d'una manera dràstica, gairebé impregnada de fanatisme, deixar el vici. En una desfilada d'emocions, vaig plantejar-m'ho de la següent manera: no era qüestió d'anar disminuint la quota diària, sinó suprimir-la del tot. Ni volia caure en el substitut dels caramels o dels cigarrets de plàstic amb mentol a dins, uns enganys que trobava impropis de la meua edat.

Ara que ja sóc ex-fumador per quedar, pels sempre dels sempre, voldria trencar una llança o —si es considera més apropiat— un broquet llarg a favor dels meus antics col·legues. No els acorrallem, no els fem mala cara ni els mostrem hostilitats desproporcionades. A mi, si algú m'hagués prohibit de fumar, amb amenaces, em penso que encara fumaria ara, ni que fos d'amagat i matant-me carregat de ressentiments i d'arrogància. Penseu que hi ha més maneres de morir que llonganisses, i que la comprensió és una gran remeiera. Sigueu —m'adreço als abstemis de tota mena— indulgents i amables amb els qui considereu condemnats per baixes passions. Després de tot, hi ha no fumadors que escampen microbis mortífers o emanacions corporals desagradables, i bé que tenen tot el dret d'aquest món a viure. Jo penso que a les bones, a base de practicar la bona educació mútua, es pot arreglar gairebé tot.

Redimim sense ofendre

P E R E C A L D E R S